

Valentina Morelli

Een recept voor moord

Deel 7 in de serie *La dolce vita*

Vertaald door Cora Kool

De Fontein

La dolce vita – de serie

Benvenuto a Santa Caterina! In dit schilderachtige dorp in het hart van Toscane leeft, werkt en bidt kloosterzuster Isabella. Opeens moet ze een moordzaak onderzoeken en vanaf dat moment wordt het de levenstaak van de nieuwsgierige non om zich te bemoeien met de grote en kleine vergrijpen van de dorpsbewoners. *Carabiniere* Matteo is blij met haar hulp, want als enige agent in Santa Caterina heeft hij genoeg te doen...

De hoofdrolspelers

Zuster Isabella

De burgernaam van deze kloosterlinge luidt Isabella Martini. Ze wist al vroeg dat ze non wilde worden en ze trad toe tot een klein convent in Calabrië, in Zuid-Italië. Toen dit werd gesloten, kwam ze in Santa Caterina terecht, waar ze in het oplossen van misdaden haar ware roeping vindt. Ze leert zo het dorp en het wereldse leven kennen – en slaat bovendien misdadigers in de boeien. Ze is nu de abdis van het klooster.

Matteo Silvestri

De carabinieri van Santa Caterina krijgt bij zijn onderzoek hulp van zuster Isabella – of is het andersom? De politieman is nog onervaren en wordt door Isabella onder haar hoede genomen.

Duccio Lenzi

Duccio Lenzi is de burgemeester van het dorp en de beschermheer van Santa Caterina – ruimhartig, veeleisend, maar ook onbuigzaam als hij het ergens niet mee eens is. Volgens hem hoeft niet alles aan de grote klok te worden gehangen – zuster Isabella is helaas een andere mening toegedaan.

1

Isabella zat te broeden op de boekhouding van de afgelopen maanden en was de wanhoop nabij.

Nee, eigenlijk was ze dat punt al gepasseerd. De wanhoop was allang omgeslagen in machteloosheid. Hoe had één iemand toch zo slordig kunnen werken?

Ze zocht in het opbergsysteem of de vorige abdis, Filomena, een bepaalde structuur had aangebracht, maar kon die niet ontdekken. Er stond dan wel een hele ris ordners met opschriften in de tot aan het plafond reikende archiefkast achter haar – alleen leek het bijhouden van de hechtmappen en klembanden schandalig te zijn verwaarloosd. Alles werd kriskras door elkaar bewaard of was gewoon los in de mappen gestopt.

Isabella voelde paniek in zich opstijgen. Hoe moest ze deze chaos ooit de baas worden? En dat terwijl het toch de taak van de abdis was om de administratie te verzorgen – en dus háár plicht.

Met het verstrijken van de uren die ze in Filomena's vroegere kantoor doorbracht, bekreep haar steeds meer het gevoel dat er nooit sprake was geweest van een structuur in het systeem. Op het bureau lag een stapel met de dringendste zaken en ambtelijke beschikkingen. De rest was allemaal ergens weggestopt. Volgens het motto: uit het oog, uit het hart – tot Isabella's grote spijt.

En daarom vond ze belangrijke rekeningen op een plek waar ook onzinnige reclameblaadjes, kwitanties en condoleancekaarten waren opgeborgen. En de aanmaningen – waarvan er flink wat waren – moest Isabella met veel moeite uit allerlei lades en kasten bij elkaar sprokkelen.

Nu er een nieuwe abdis was, wilde het Vaticaan inzicht

hebben in de huidige financiële situatie van het Convento di Nostra Regina della Pace. Maar hoe moest ze in deze warboel gevolg geven aan dat verzoek?

In elk geval had ze wel een paar bankafschriften van de afgelopen maand gevonden. Als er sindsdien wat geld betrof niets substantieels was binnengekomen, was de financiële positie van het klooster allesbehalve rooskleurig. Dat kwam mede doordat het vakantieseizoen voorbij was en de weekmarkt minder opbracht dan 's zomers.

Ze liet zich vol zelfmedelijden puffend op de bureaustoel vallen en wierp een blik op de naast het bureau slapende sint-bernardshond Caesar. De zucht die ze slaakte was nog een tikkeltje somberder. Je zou eigenlijk een hond moeten zijn, dacht ze.

Ze deed een paar tellen haar ogen dicht om te ontsnappen aan de vertwijfelde machteloosheid. Toen ze ze weer opendeed, was ze heel even teleurgesteld. Ze bevond zich nog steeds in Filomena's kantoor, dat nu het hare was.

Hoewel ze niet in feng shui geloofde, vond ze het geen fijn vertrek. Ze had het gevoel dat het een onheilspellende uitstraling had. Alsof Filomena's geest haar op de hielen zat, wat natuurlijk complete onzin was.

De vorige abdis was tenslotte niet dood en ze bevond zich ergens in Ligurië om haar wonden te likken. Filomena had het een spontane pelgrimstocht genoemd. Maar ze wisten allemaal wel beter. Het was een vlucht. Niemand kon zeggen of ze zou terugkomen. Als dat wel zo was, zou het klooster haar met open armen ontvangen. Ondanks al haar misstappen was Filomena tenslotte nog steeds een van hen. Ook al kon Isabella haar op dit moment wel schieten.

Zoals ze de afgelopen dagen zo vaak had gedaan, bekeek ze haar nieuwe toevluchtsoord nog eens goed. Hoewel ze er veel werk in had gestoken, deed het kantoor nog altijd chaotisch en onopgeruimd aan. De meubels waren donker en de zware gordijnen lieten amper licht door.

De vermoedelijk zeer oude olieverfschilderijen aan de muur waren helemaal donker geworden en je had alleen door de lichtere aureolen boven de hoofden het idee dat er heiligen op waren afgebeeld. Bij een van hen leek het om Franciscus van Assisi te gaan, omdat er vogels om hem heen vlogen; ook was op de achtergrond een boom te zien die vroeger waarschijnlijk ooit prachtig groen was geweest. Nu was hij viesbruin tot zwart.

Isabella dacht na. Op zich vond ze de schilderijen mooi. Misschien kon ze Matteo's vriendin Nina inschakelen. Als kunsthandelaar stond ze vast en zeker in contact met een vakman die deze schilderijen tegen een betaalbare prijs kon restaureren.

Maar om te weten of het klooster zich dat soort uitgaven kon permitteren, had Isabella om te beginnen een boekhouding nodig die helemaal was bijgewerkt. Met een hartgrondige kreun pakte ze een stapel papieren die de rechterkant van het forse bureau in beslag nam – om hem vervolgens een paar centimeter verderop weer neer te leggen.

Wat had ze een hekel aan dit bureau! Waar was ze toch in beland toen haar medezusters haar unaniem tot nieuwe abdis hadden gekozen?

Opeens hoorde ze allerlei rammelende en doffe geluiden, die voorkwamen dat ze bleef zwelgen in zelfmedelijden. Het leek uit de keuken te komen en klonk alsof er verschillende pannen op de grond waren gevallen. Meteen daarna begon iemand te schreeuwen.

Ze ging rechtop zitten. *Een ongeluk?* schoot het als eerste door haar heen. *Is er iemand gewond geraakt?* Maar opeens hoorde ze een stem die niet zozeer geschrokken klonk als wel... woedend!

Het geschreeuw was zo hard dat zelfs de sint-bernard wakker schrok uit zijn genoeglijke ochtenddutje. Ze schoof haar stoel naar achteren en stond op.

Isabella herkende de woedende stem.

Toen ze de deur van het kantoor opendeed en haar hoofd om de hoek stak, hoorde ze zuster Hildegard luidkeels brullen: ‘*Porca vacca!* Wat bezielde je?!’

Samen met Caesar haastte ze zich ernaartoe. Ze moest weten wat zich daar afspeelde. Er was opnieuw gerammel te horen en vervolgens zag Isabella het deksel van een pan de keuken uit rollen. Ze versnelde haar pas en trof midden in de kloosterkeuken zuster Hildegard en zuster Agnieszka aan – omringd door verschillende messing schalen en gietijzeren pannen, die her en der op de grond lagen.

De kokkin had een pollepel en een opgevouwen brief in haar handen. Met allebei zwaaide ze woest voor Agnieszka’s neus. ‘Zoiets kun je toch niet maken, achter mijn rug om!’

Agnieszka stak hulpeloos haar armen in de lucht. ‘Maar ik bedoelde het toch goed!’ Het huilen stond de jonge zuster nader dan het lachen.

Zuster Hildegard stampte woedend met haar voet op de grond en maakte met de pollepel een dreigend gebaar naar Agnieszka. De kokkin kon opvliegend zijn, maar zo nijdig had Isabella haar nog nooit meegemaakt. Zelfs niet toen ze een keer werd verdacht van moord.

Zuster Agnieszka’s handen kwamen sussend omhoog. ‘Het moest een verrassing zijn. Ik dacht dat je er blij mee zou zijn!’

‘Blij?’ Zuster Hildegard schreeuwde het woord uit. ‘Abso-luut niet!’

Isabella liep vastberaden naar de twee toe. ‘Lieve help, wat is hier in vredesnaam aan de hand?’

Hildegard richtte de pollepel weer op Agnieszka en keek Isabella aan. ‘Ze heeft me verraden!’

Isabella schudde geïrriteerd haar hoofd. Het ging haar al-lemaal volledig boven de pet. Ze pakte kalmerend zuster Hildegards arm vast en duwde die omlaag. Ze moest geen domme dingen gaan doen met die pollepel. ‘Wat is er gebeurd?’

Zuster Hildegard rukte zich los en draaide zich in één beweging naar de kookhoek toe, waar iets pruttelde in een

enorme pan. ‘Dat daar!’ zei ze, alsof dat alles verklaarde.

Isabella keek naar de pan, waaruit stoom opsteeg. Ze snoof de geur op en wist meteen wat er in de pan zat.

‘Is dat wat ik denk dat het is?’ vroeg ze hoopvol.

‘Tomatensaus!’ zeiden zuster Agnieszka en zuster Hildegard in koor.

Isabella straalde. Eindelijk eens goed nieuws. Niets kon de herinnering aan de treurige ochtend in het stoffige, donkere kantoor beter verdrijven dat zusters Hildegards beroemde pasta met tomatensaus.

Maar ze begreep nog steeds niet waar de ruzie nu precies over ging. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ze de zusters een voor een aan, waarna ze naar het keukengerei op de grond keek. ‘Wat heeft het middageten te maken met die chaos hier? Wat is er gebeurd?’ vroeg ze nog een keer.

‘Nou, dít!’ Zuster Hildegard hield de opgevouwen brief vlak bij Isabella’s gezicht.

Haar ogen gingen over de eerste regels. ‘Uitnodiging,’ zei ze zacht, maar het was lastig te lezen omdat Hildegards hand trilde en de letters voor haar ogen dansten. ‘... voor de wedstrijd...’ Verder kwam ze niet, want de kloosterkokkin trok de brief weer weg en begon Agnieszka ermee te dreigen. ‘En dat allemaal zonder het aan mij te vragen!’

Agnieszka deed een nieuwe poging om zich te verdedigen. ‘Het moest een verrassing zijn.’

‘Ik háát verrassingen!’

‘En nu is het afgelopen!’ Isabella had genoeg van het gekijf. ‘We zijn hier in een klooster. Gedraag je daar ook naar!’ Haar stem was zo hard dat Caesar zacht begon te janken.

De twee ruziënde zusters hielden meteen op en keken naar Isabella alsof ze een wezen van een andere planeet was. Die benadrukte haar woorden met een stalen gezicht.

‘Wat kun jij een keel opzetten,’ zei zuster Hildegard verbaasd.

‘Jeetje,’ zei Agnieszka zacht. ‘Je klonk net als abdis Filomena.’

De jonge zuster sloeg een kruis alsof het voormalige hoofd het aardse leven had verlaten en niet het klooster.

‘Oké.’ Isabella trok wrevelig haar lippen op en schudde daarna haar hoofd. ‘En nu vertellen jullie me in alle rust wat hier aan de hand is!’

Ze begonnen tegelijk te praten.

‘Stop!’ Isabella stak meteen haar hand op. ‘Een voor een.’ Ze draaide zich naar zuster Agnieszka toe. Niet omdat ze haar vriendin was, maar omdat zij de bedachtzame van de twee was. Van haar zou ze het snelst de reden van deze luidruchtige ruzie horen.

Ze zag dat Agnieszka diep ademhaalde terwijl ze wat onzichtbare plooiën uit haar gewaad streek. ‘Ik heb zuster Hildegard opgegeven voor een wedstrijd,’ legde ze uit. ‘In het geheim. Voor de beste tomatensaus van Toscane.’ Ze rukte de brief uit de hand van de kokkin en liet hem weer aan Isabella zien. ‘De regionale zender Canale Toscano heeft toch dat kookprogramma dat wekelijks wordt uitgezonden: *Molto Gusto*?’ Er verscheen een vage glimlach op haar gezicht. ‘Dat met die charmante kok.’

Isabella knikte even, hoewel ze er geen idee van had wat de zuster bedoelde. Televisie nam in haar leven geen belangrijke plaats in. Maar ze was wel bekend met de kwaliteit van Hildegards tomatensaus. Die was werkelijk fantastisch. Alle zusters likten hun vingers erbij af – wat de reden was waarom Hildegard het minstens één keer per week maakte. En zelfs Caesar was gek op de saus.

Agnieszka was in gedachten verzonken en slaakte een zachte zucht. ‘In een van de laatste uitzendingen deed de presentatrice een oproep: ze waren op zoek naar de beste tomatensaus van heel Toscane.’ Ze boog haar hoofd. ‘En toen heb ik zuster Hildegard voorgedragen en een bakje langsgebracht bij de zender.’

‘Mispunt!’ Zuster Hildegard stak de pollepel weer omhoog, maar Isabella ging resoluut tussen de twee kemphanen in staan.

Ze wierp een blik op de brief, die er steeds gekreukelder

begon uit te zien. Ze las het vetgedrukte onderwerp nog een keer. *Uitnodiging...* En eindelijk begreep ze het.

‘Momentje!’ zei ze beduusd. ‘Houdt dat in dat je meedoet aan de wedstrijd?’

‘Ze zit in de laatste ronde.’ Agnieszka klapte in haar handen en juichte. ‘In de finale.’

Isabella keek Hildegard doordringend aan. Ze zocht naar een sprankje blijdschap. Haar ogen flakkerden echter alleen van woede.

‘Maar dat is toch fantastisch!’ Isabella keek de kokkin stralend aan.

Agnieszka sloot zich daar enthousiast bij aan: ‘En óf het dat is.’

Isabella hield haar hoofd schuin. ‘Waarom ben je niet blij?’

‘Omdat... omdat ik het niet durf.’ Hildegards anders zo vaste stem klonk opeens zo broos als de vleugelslag van een vlinder. ‘Ik ben gewoon niet het type voor tv,’ voegde ze er nog zachter aan toe.

‘Onzin!’ zei Agnieszka op besliste toon en Isabella knikte instemmend.

Ze eiste de brief voor zich op en las eindelijk de volledige tekst van de uitnodiging. ‘... verheugt het ons u te verwelkomen in de finale van ons kookprogramma *Molto Gusto* in Pisa...’ prevelde ze. ‘Ogenblikje. In Pisa?!’

Agnieszka klapte opnieuw in haar handen. ‘Wat spannend, hè? Hildegard is in Pisa uitgenodigd. Ze gaat naar Pisa.’

De kloosterkokkin sloeg haar armen over elkaar en ademde luidruchtig uit, wat Isabella vaag aan een briesende draak deed denken. ‘Ik ga helemaal niets doen, punt uit!’

Een opgewekte mannenstem galmde door de keuken: ‘Is er pasta? Dan kom ik precies op het juiste moment!’

De hoofden van de zusters draaiden naar de deur toe.

Isabella zag een grijnzende Matteo staan, maar zijn gezicht versomberde opeens toen hij de chaos in de keuken zag. ‘O, kom ik ongelegen?’

‘Nee,’ zeiden Isabella en Agnieszka meteen.

‘Ja!’ antwoordde zuster Hildegard daarentegen.

Caesar begon vrolijk te blaffen en rende naar Matteo toe.

Isabella nam hem even op. Hoewel ze hem al langere tijd kende, was het voor haar telkens weer een ongewone aanblik om hem in burger te zien. Hij stond nu in de deuropening in spijkerbroek en een wijd, hagelwit overhemd, waarvan hij de mouwen tot boven de ellebogen had opgestroopt.

Ze kon het niet goed uitleggen, maar zodra ze de *carabiniere* van het dorp in vrijetijdskleding zag, wekte hij bij haar altijd de indruk dat hij niet goed gekleed ging. Bij die gedachte haalde ze haar schouders op. Waarschijnlijk zou het hem net zo vergaan als hij haar een keer niet in haar nonnenkleding tegenkwam.

Matteo liep naar hen toe en zag er een beetje gechoqueerd uit. ‘Eigenlijk wilde ik op mijn eerste vakantiedag alleen even kijken hoe het met de nieuwe abdis en haar baan is gesteld.’ Hij wreef over zijn nek. ‘Ik kon natuurlijk niet weten dat ik in een fikse ruzie terecht zou komen.’

‘Er is geen ruzie,’ antwoordde Isabella.

‘Een... verschil van mening,’ zei Agnieszka.

Zuster Hildegard hield haar lippen stijf op elkaar.

‘Onze medezuster heeft een uitnodiging gekregen voor een kookprogramma,’ legde Isabella uit.

‘Voor *Molto Gusto*,’ voegde Agnieszka er stralend aan toe.

Matteo grijnsde verrast. ‘Ik vind dat programma geweldig! Wat een fantastisch nieuws.’

De glimlach van zuster Agnieszka stierf weg toen ze een trieste blik op Hildegard wierp. ‘Dat zou het zijn als de zuster niet zo halsstarrig was en zich daar niet met hand en tand tegen zou verzetten.’

De kloosterkokkin protesteerde op luide toon: ‘Ik wil niet op tv! En bovendien...’

‘Bovendien wát?’ vroeg Matteo.

‘Nou, stel dat mijn tomatensaus niet goed genoeg is?’

‘Onzin!’ zei Agnieszka meteen. ‘Het is de beste saus die ik ooit heb geproefd. En dat zegt een vrouw die haar halve leven op Sicilië heeft gewoond. Daar mag je best trots op zijn, hoor. Nergens in Italië is het eten beter.’

‘Nu ben je wel erg aan het generaliseren,’ antwoordde Isabella, die vond dat de kookkunsten van haar geboortestreek in één klap werden neergesabeld. ‘Iedere regio heeft zo zijn culinaire pluspunten.’

Zuster Agnieszka stak koppig haar onderlip naar voren. ‘Maar Sicilië is gewoon het culinairst. En daarmee uit!’

‘Het ruikt hier trouwens voortreffelijk.’ Matteo wreef in zijn handen. ‘Is het eten al klaar?’

Isabella negeerde Matteo’s vraag en keek zuster Hildegard doordringend aan. ‘Agnieszka heeft gelijk. Jouw tomatensaus is ongekend. Je hoeft je echt geen zorgen te maken dat hij niet goed genoeg zou zijn. Integendeel. Het zou geen zuivere koffie zijn als jij die wedstrijd niet wint.’

Zuster Hildegards hoofd kwam langzaam omhoog en ze keek Isabella peinzend aan. ‘Meen je dat echt?’

Isabella knikte vastberaden. Vervolgens knipoogde ze naar haar. ‘Zowaar ik de abdis van dit klooster ben.’

Zuster Agnieszka straalde weer. ‘De finale vindt plaats in een enorme villa en de tv-zender neemt alle kosten voor het eten en het verblijf op zich. Je mag zelfs familie meenemen.’

‘Nou, jullie zijn mijn familie,’ antwoordde zuster Hildegard, waardoor Isabella een warm gevoel vanbinnen kreeg.

‘Bovendien wordt het recept van de winnaar opgenomen in het nieuwe kookboek van Massimo Caverni,’ vervolgde Agnieszka. ‘En je kunt er een geldprijs mee winnen.’

‘Wie?’ vroeg zuster Hildegard.

‘Die beroemde kok?’ vroeg Matteo.

‘Hoe hoog is het prijzengeld?’ vroeg Isabella.

‘Drieduizend euro voor de winnaar.’

Matteo bolde zijn wangen. ‘Wauw, dat is een smak geld.’

Zuster Hildegard maakte een afwijzend gebaar. ‘Wat moet ik ermee?’

‘Je zou het aan het klooster kunnen schenken,’ stelde Agnieszka voor, wat voor Isabella aanleiding was om heftig te knikken.

Het klooster kon zo’n bedrag heel goed gebruiken.

Zuster Hildegard stak peinzend haar kin naar voren. ‘Van het geld zouden we een nieuwe oven kunnen kopen.’

‘En als er dan nog iets over is, kunnen we zelfs een paar aanmaningen betalen,’ zei Isabella hoopvol.

Ze zou iedere cent omarmen die aan de creditkant van de kloosterfinanciën belandde. Tenslotte moest ze binnenkort de financiële positie van het convent aan het Vaticaan voorleggen. Ze had zo’n voorgevoel dat die allesbehalve rooskleurig was.

‘Jullie willen dus echt dat ik meedoe aan die wedstrijd?’ Zuster Hildegard keek haar medezusters onderzoekend aan, die eendrachtig knikten. Ze zweeg nog een poosje, totdat ook zij vastberaden knikte en zei: ‘Mooi. Dan ga ik naar Pisa.’ Ze wees eerst naar Agnieszka en vervolgens naar Isabella. ‘Maar jullie gaan met me mee. Allebei!’

‘Ik ga sowieso mee,’ riep Agnieszka enthousiast en ze stond gewoon te glunderen.

‘Ik ga sowieso niet mee!’ Isabella schudde verwoed haar hoofd. ‘Ik kan hier niet weg; er moet nog zoveel worden gedaan en –’

Immacolata, die op dat moment de keuken binnenkwam, onderbrak haar. ‘Nou, je humeur zal er anders wel van profiteren, van een time-out.’

‘Welk humeur?’ blafte Isabella en ze gooide haar hoofd in haar nek.

Zuster Agnieszka ademde hoorbaar in en haalde haar schouders op, alsof ze haar hoofd wilde verbergen. ‘Misschien heeft Immacolata niet helemaal ongelijk,’ zei ze zacht. ‘Sinds je abdis bent, ben je nogal licht ontvlambaar en, nou ja, een beetje knorrig.’

Isabella opende haar mond om iets te zeggen, maar deed hem meteen weer dicht. Hadden die twee misschien gelijk?

Was ze misschien echt bezig een kopie te worden van Filomena?

‘Maar...’ stamelde ze. ‘Ik moet er toch zijn voor de andere zusters? Ik heb hier nu tenslotte de leiding.’

Immacolata knipoogde ondeugend naar haar. ‘O, we redden het wel een paar dagen zonder jou. We zetten het klooster echt niet meteen in de hens als de bazin een paar dagen weg is.’

Isabella keek de oude zuster langdurig aan. Het kwam bijna op haar over alsof de andere zusters blij waren als ze een paar dagen weg zou zijn uit het klooster.

‘Je moet natuurlijk eerst nog wennen aan je nieuwe rol.’ Zuster Hildegard streek haar kalmerend over de rug. ‘Wij moeten allemaal nog wennen aan deze... situatie.’

Isabella aarzelde. Was ze echt zo licht ontvlambaar? Het was natuurlijk een enorme uitdaging en die hopeloze boekhouding drukte zwaar op haar. Maar...

Matteo mengde zich in het gesprek: ‘Een korte vakantie zal je zeker goeddoen. En Pisa is een schitterende stad.’

‘Mooi, dan is dat ook geregeld.’ Zuster Agnieszka deed er wat grijnzen betref nog een schepje bovenop. ‘Dan is het alleen nog de vraag hoe we in Pisa komen.’

‘Met een taxi?’ stelde de kokkin voor.

‘Te duur!’ vond Isabella meteen.

‘Dan blijft waarschijnlijk alleen de bus over,’ zei zuster Agnieszka.

‘Of ik breng jullie ernaartoe.’ Matteo grinnikte. ‘Ik heb vakantie en ben toch niets van plan. Ik zou jullie er dus met de auto naartoe kunnen rijden.’ Hij aarzelde even en voegde eraan toe: ‘Dat wil zeggen, als jullie me er überhaupt bij willen hebben.’

Verschenen in de La dolce vita-serie:

De moord in het klooster

De dode aan de rivier

De mysterieuze gast

Een dode van goede huize

Een raadselachtige biecht

Een groet uit het hiernamaals

Een recept voor moord

De dode kandidaat

Oorspronkelijke titel *Rezept für einen Mord*

Oorspronkelijke uitgever Lübbe

Copyright © XXX

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Cora Kool

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7565 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7566 4

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.